

godt mellem alle de store, larmende Ord om Individets Krav paa at elske og nyde uden Tanke om Fortid og Fremtid, om Legemers og Sjæles uimodstaaelige Tiltrækning og Elskovens uforgribelige Ret, at høre en rolig og besindig Stemme, der siger: „Lad os, naar vi gifter os, tænke paa Børnene!“ — Kommer Ordenen til at lyde noget ensidig, og kan de let misforstaas, saa stammer dette snarere fra den Sammenhæng, hvori de er fremkomne, og fra de mange forskellige Fortolkninger, de tillader, end fra den Mening, Forfatteren har ønsket at lægge i dem — den er sikkert god og sund nok.

Dette: at gifte sig for at faa Børn, det kan jo begrundes og udføres paa forskellig Maade; hos Athenienser og Spartaner begrundedes det omtrent ens: man vilde have Livsarvinger, Børn, der kunde bevare Slægten, støtte en i Alderdommen og bringe Dødningeofter paa Graven; i Sparta gjaldt det tillige om at sørge for, at der stadig fandtes en kraftig Slægt, der kunde forsvare Staten; men var end Begrundelsen ens, saa var Udførelsen højst forskjellig — i Athen havde man som Regel „Fornuftgiftermaal“, i Sparta Kærlighedsgiftermaal; begge Dele kunde forenes med den græske Ide om Ægteskabet. Og naar det forstaas saadan, naar et Ægteskab med det Formaal at faa Børn ikke opfattes som ensbetydende med „Fornuftgiftermaal“, hvad det jo ingenlunde behøver at være, saa vil sikkert den Braad være brudt, som Dr. Heibergs Ord kan have for Nutidens Mennesker; saa vil vist mange være enige med ham i, at dette Moment, Tanken om Børnene, Ønsket om Børnene, Hensynet til Børnene, burde træde langt mere i Forgrunden ved Ægteskabers Indgaaelse, end Tilfældet er.

Den moderne Begrundelse af dette Formaal med Ægteskabet vilde sikkert være ikke saa lidt forskellig fra Grækernes. Ganske vist ønsker Nutidens Mennesker ogsaa at have Børn for at bevare Slægten; skal Børnene end ikke forlige Forældrene med Guderne ved Ofre paa Graven, saa er det dog for mange Mennesker, særlig for dem som ikke tror paa nogen personlig Udødelighed, en Tilfredsstillelse at vide sit Liv fortsat i Børnene, og er det end ikke al Tid netop en Alderdoms Støtte, de venter at faa i deres Børn, saa er det dog en Alderdoms Glæde. Men foruden dette rent egoistiske Moment, som vi har tilfælles med Grækerne, kommer der hos Nutidens Mennesker noget mere til: de ønsker at have Børn for at lære dem at